

PASAULES BESTSELLERS

KLĒRA SENDIJA

Ne gluži
ideāla ģimene

KLĒRA SENDIJA

Ne gluži
ideāla ģimene

CLARE
SANDY

A Not Quite
Perfect Family

KLĒRA SENDIJA

Ne gluži
ideāla gūmene

KONTINENTS
RĪGA

UDK 821.111-31
Se 524

Copyright © Just Grand 2017

Klēras Sendijas romāna "Ne gluži ideāla ģimene"
publicēšanas tiesības pieder
"Apgādam "Kontinents""

No angļu valodas tulkojusi Biruta Vaivode
Vāka dizains Artūrs Zariņš
Vāka foto © Ekaterina Pokrovsky/Shutterstock
Vāka foto © Wallenrock/Shutterstock

ISBN 978-9984-35-883-3

© Tulkojums latviešu valodā,
mākslinieciskais noformējums,
"Apgāds "Kontinents"", 2017

*Šis romāns ir veltīts
Maiklam un Elisonei Andersoniem*

La Boite Rouge

Izsmalcinātas maltītes kopš 1926. gada

Mēs ar Ādamu šeit svīnējām mūsu jubileju!!!

1. *Hors d'oeuvres* – gardi kumosīni
2. *Potage* – apbrīnojami garšīga krēmzupa
3. *Poisson* – zivs
4. *Entrée* – gaļa
5. *Sorbet* – der aukstēju notīrīšanai!
6. *Relevé* – šis ēdiens man neģaršoja!
7. *Salade* – gluži vienkārši salāti...
8. *Légumes* – dārzeņi, bet ne tādi, kādus mēs tos pazīstam
9. *Entremet* – šokolādīgi dievišķs deserts
10. *Savoureux* – gards grauzdīnš (!?)
11. *Fromage* – siers, **DANĀDZ** siers
12. *Café* – kafija

Pirmā nodaļa

JŪNIJS. HORS D'OEUVRES

Fērna Kārlaila bija sieviete, kura dzīvo no vienas ēdienreizes līdz nākamajai. Mazgādama šķīvi pēc otrajām brokastīm, viņa jau iztēlojās pusdienas, bet gadskārtējās vasaras saulgriežu vakariņas, kas tika ieturētas dārzā, bija viņas iemīļotākā maltīte gadā. Tādos vakaros deg kokos iekārtas laternas, sārtenā puskrēsla ir īpaši glaimojoša sievietes izskatam, bet no blakus mājas skan būkšķi un plīstošu trauku šķindoņa, kas liecina par kaimiņu ikvakara ķildām. Kopš dzimšanas būdama īsta londoniete, Fērna pat necerēja baudīt putnu dziesmas. Viņas uztverē vasaras skaņu kokteili veidoja suņu orgiju un atkritumu auto radītie trokšņi.

Ģimenes locekļu izbrīnā sarauktās pieres nespēja mazināt prieku, ko Fērna izjuta, pasniedzama visnotaļ nesaderīgos šķīvjos servētas uzkodas.

– Paipalu olas? Vai tiešām? – Ādams veltīja greizu skatienu sīkajiem, baltajiem ovāliem. – Kur palikuši kraukšķīgie baltmaizes stieniši un humuss? – Viņš izskatījās paga-

lam sašļucis. Raugi, Ādams bija pārlietu iecienījis mājās gatavotu humusu.

– Es pagatavoju to pašu, ko mēs baudījām restorānā La Boite Rouge. – Fērna to uzskatīja par gada svarīgāko notikumu, tālab uzmeta lūpu par vīrieša nepārprotamo nepatiku. – Vai tad tu esi aizmirsis neticami gardās jubilejas vakariņas?

– Ak jā, atceros gan tos savādos ēdienus. – Ādams noglāstīja vēderu tā, it kā tas būtu izlepis mājdzīvnieks. – Visu nākamo dienu es mocījos ar caureju.

Šī nebija pirmā reize, kad Fērna apjauta savus veltīgos pūliņus. Viņa bija jūsmojusi par izsmalcinātību ikvienā sīkumā, kad slavenajā vecā stila franču restorānā galdā cits pēc cita parādījās gardi ēdieni. Padzirdējis par gadadienu, viesmīlis maltītes beigās pasniedza viņiem pa glāzei salda, aromātiska deserta vīna, tomēr tika atstāts neziņā, ka nav runa par kāzu jubileju, bet gan svinībām par godu Ādama un Fērnas pirmās mīlas nakts atcerei.

Uz mirkli viņa sastinga ar pildītu vīgu šķīvi rokās, jo piepeši bija atcerējusies vienguļamo gultu Ādama īrētajā istabā. "Tā mēbele čikstēja. Un es arī!" Fērna pavēroja Ādamu, kurš patlaban stīvēja pāri bedrainajam zālienam krēslus. Piemiedzot acis, viņa joprojām spēja saskatīt slaido, dedzīgo studentu, kas paslēpies četrdesmit trīs gadus veca tētuka čaulā.

– Kur palikusi tā glītā paplāte ar apzeltīto maliņu? – viņa pavaicāja.

– Vai es izskatos pēc tāda, kurš spēj atbildēt uz šādu jautājumu? – No piepūles Ādamam trūka elpas, jo Fērnas pieprasītie krēsli bija no kaltas dzelzs.

– Laikam jau ne. – Viņa atmeta ar roku. – Reizēm es aizmirstu, ka tu neesi sieviete. – Ādams sarauktu pieri norau-

dzījās viņai nopakaļ, kad Fērna iestaidzās mājā, pa ceļam novelkot kurpes. Zāliens un augstpapēžu apavi lāgā nesaderēja kopā.

Minētā paplāte bija iejukusi labdarības veikalos pirktu trauku un virtuves piederumu kaudzēs, ko Fērna glabāja pagrabā. Ādams to visu dēvēja par mirušu cilvēku krāmiem, savukārt Fērna uzskatīja par lēti iegūtiem dārgumiem. Pārvietojot dažus priekšmetus, lai dabūtu rokā paplāti, pa ķērienam nejauši patrāpījās ar daļēji izirušu lentu apsietā putekļaina kārba, ko greznoja rožu ornamenti.

Pekšņā atskārtā Fērna uz mirkli sastinga.

– Sasodīta būšana, – viņa čukstus uzrunāja kārbu.
– Prieks tevi šeit satikt.

No jauna izgājusi ārā, Fērna novietoja paplāti uz galda, kas šķita kā ieaudzis nolaistajā dārzā. Viss, ko viņa sauca par savu, bija mazliet noplucis – tostarp Ādams. Zāliens bedrains, aizvēsturiskā siltumnīca sašķiebusies, jumts neregulāra plānojuma mājai ar vārgām pretenzijām uz gotikas stilu tik viļņots, it kā to cilātu smaga elpa. "Nākamais būs jumts," Fērna sev apsoliya. Māja bija bezgalīgs projekts, darbu kalns "dari pats" vislabākajās tradīcijās.

Vecumā starp divdesmit un trīsdesmit gadiem Fērna bija mantojusi Homstedas namu – sarkanu ķieģeļu māju ar sīku rūšu logiem, un šis fakts bija uzskatāms par visai nozīmīgu pagriezieni dzīvē. Viņa bija stāvoklī ar savu pirmdzimto un apaļa kā neliela planēta, kad kopā ar Ādamu pirmo reizi apstaigāja lielo, veco māju ar čikstošām grīdām, vecmodīgām vannasistabām un saplaisājušiem vitražu logiem. Mantotais īpašums ļāva viņiem pamest drūmo irēto mitekli un paglābties no parādu sloga. Kopš tā brīža jaunais pāris dzīvoja, hipotēkas neapgrūtināts, kamēr viņu draugi bija gatavi vai dvēseli pārdot, lai izkarotu sev vie-

tu kaut vai uz ārprātīgu cenu drebināto Londonas nekustamā īpašuma tirgus kāpņu zemākā pakāpiena. Homstedas nams bija iekļāvis jaunus iemītniekus omulīgā, karaļa Edwarda laikam raksturīgā ķieģeļu un flīžu skāvienā, piedāvājis vairāk telpu, nekā viņi spēja apdzīvot, un aplaimojis ar dārzu, kas līdzinājās saules gaismas pielietai zaļajai bļodai.

Mazliet atkāpusies, Fērna novērtēja savu veikumu un samierinājās ar faktu, ka rezultāts neizpelnītos fotogrāfiju glancētā dzīvesstila žurnālā. Tomēr galda klājums bija izdevies gana jauks, un viņa jutās izsalkusi, tālab bija īstais brīdis iesaukties:

– Bērni! Šurp!

– Vai ceptie kartupeliši būs? – cerību pilnā balsī sauca Talula, lēkšodama lejā pa apdrupušajiem pakāpieniem. Viņai nopakaļ brāzās Bodika, no patversmes adoptēts dzinējuns, kas pastāvīgi atradās Talulas tuvumā. Astonus gadus veciem ēdējiem bieži vien kaut kas nokrīt vai izlīst zemē, un to suņi prot pienācīgi novērtēt. – Lūdzu, Dievs, kaut būtu ceptie kartupeliši!

– Ir, – drūmi apliecināja Fērna. Varēja jau imitēt Mišelīna zvaigžņu cienīgu maltīti, tikai neviens, kam piemīt veselais saprāts, neuzdrošinātos liegt Talulai ceptos kartupeļšus. – Pirms tu uzdod nākamo jautājumu, ir arī kečups.

– Kur visi? – Olijs apgrieza krēslu otrādi un apsēdās uz tā jāteniski. Tā vien šķita, ka pusaudži uzskata par goda lietu nesēdēt uz krēsla normāli. – Parasti taču uz vasaras saulgriežu vakariņām sarodas bariem viesu.

– Es izlēmu, ka šogad būtu jauki sarīkot svinības tikai ģimenes lokā. – Fērna, kura bija izslavēta ar gatavību rīkot viesības pat vismuļķīgākā iemesla pēc, tagad tiši vairījās sastapt Ādama skatienu. Citkārt viņa ielūdza viesus, lai

nosvinētu kaut vai to, ka suns pārstājis slapināties saimniecības telpā, vai arī attiecīgā mēneša nosaukumā atrodas tas vai cits patskanis, turpretī šīs vasaras saulgriežu vakariņas bija paredzētas vienīgi ģimenei. Šovakar vecāki bija izlēmuši pavēstīt saviem bērniem svarīgu jaunumu. – Pārmaiņas pēc mums būs iespēja no sirds parunāties.

– Mammīt, bet mēs vienmēr runājamies, – iebilda Talula.

– Proti, vienmēr runā tu, – izlaboja Olijs.

– Bērni, uzvedieties kā pienākas. – Ieņemdams savu vietu, Ādams pavēcināja selerijas kātu. – Mamma ir pūlējusies ne pa jokam, lai pagatavotu šo maltīti. – Viņš piemiedza Fērnai ar aci.

Viņa pamirkšķināja preti.

– Fui! – Jebkurš mājiens, ka viņas vecāki ir apveltīti ar funkcionējošiem dzimumorgāniem, lika Talulai pretīgumā sarauties.

– Kiša pīrāgs? – Olijs nicīgi saviebās, raudzīdamies caur pieri, pār kuru kā melni mirdzošs putna spārns slīga līdz uzacīm apgriezti mati. – Vai acis mani neviļ?

– Neesmu droša, ka man patīk smalki ēdieni, – purpināja Talula.

– Olij, tev garšo kišs. – Fērna apzinājās, ka tamlīdzīgi apgalvojumi ir smieklīgi, bet Olijam patiešām garšoja franču virtuvei raksturīgais pildītais pīrāgs. Pavisam nesen viņš bija patērējis to tādos daudzumos, kas līdzinājās paša svaram.

– Olij! – Ādama balsī ieskanējās brīdinošs tonis. – Uz galda ir papildnam ēdiena, tāpēc gluži vienkārši izvēlies kaut ko citu. Es neciešu paipalu olas, bet negrastos to sacīt skaļi.

– Nupat tu to izdarīji, – Fērna secināja.

– Ups... – novilka Ādams.

– Mmm, pīrāgs ir ņammīgs. – Talula pameta sānisku skatienu uz brāli, kurš nelikās manām izmesto āķi.

Šajā vasarā ķildas starp septiņpadsmit gadus veco pusaudzi un viņa mazo māsu bija gandrīz apsikušas. Olijs bija noslēdzies savā iekšējā pasaulē. Ādams uzskatīja, ka vainojamas grūtības nolikt sestās klases treniņa eksāmenus, bet Fērna zināja, cik sāpīgi dēls pārdzīvo attiecību izjukšanu ar Donu.

Olija pirmā meitene, kura bez šaubīšanās bija pelnījusi šo apzīmējumu, agrāk bieži sēdēja pie ģimenes vakariņu galda, bet pirms pāris mēnešiem šie apciemojumi piepeši izbeidzās. Ja spriež pēc Talulas stāstītā, uz skatuves bija parādījies vēl viens puisis, vārdā Meizs. Gudrais, spēcīga rakstura Olijs, kurš prata savienot sevī gan "superīgumu", gan veselo saprātu, šos pārdzīvojumus neuzticēja nevienam, tomēr Fērna zināja, ka tornītī ierīkotajā dēla guļamistabā ir lijis ne mazums asaru.

– Es ierosinu tostu! – Ādams piecēlās un pavēcināja savu glāzi. Uz mirkli Fērnai šķita, ka viņš steigsies paziņot svarīgo jaunumu, bet tosts izrādījās gluži cits: – Dzersim par "Īrniekiem"!

– Par "Īrniekiem"! – pārējie piebalsoja, paceldami savas glāzes ar sulu, kokakolu un vīnu, ko Fērna bija izvēlējusies glītās etiķetes dēļ, bet kas garšoja pēc metilspirta.

– "Īrnieku" dēļ man ir vissuperīgākais tētis visā klasē, – Talula pašapmierināti bilda un izvēlējās grilētu halūmi, proti, līdz šim vēl nebaudītu grieķu sieru.

– Man gan patiktu domāt, ka es vienmēr esmu bijis vis-superīgākais tētis. – Ādams sērīgi saviebās.

– Tēt, nekas nekļūst par īstenību tikai tāpēc vien, ka tev patīk tā domāt. – Olijs tik steidzīgi piebāza muti ar ogļhidrātiem un olbaltumvielām, it kā baidītos, ka citādi nokavēs vilcienu.